

אשת חיל מי ימצא

שיחה עם וילמה ארז, מנהלת משאבי-אנוש במוצרי "עוף טוב"

ולהתחתן כדת וכדין. ואכן, כך היה. מסיבות החתונה שליוו את הקשר רב-

השנים, לא סיפקו את הכלה, שתמיד חלמה על שמלה כלולות לבנה, יפה ונהדרת. בנחישות אופיינית היא מארגנת את יום כלולותיה, ובתאריך 19.06.08 נכנסת לחופה בריקוד ואלס, יפה וזוהרת, מוקפת בילדיה, בבני משפחתה ובחברים לרוב. אכן, רזומה מרשים, והיא רק בת חמישים...

- מדוע אחרי 18 שנות עבודה ב"בית-השיטה- עסיס", החלטת לעזוב מקום בטוח ולהתחיל מבראשית?

"לאחר ש"אסם" העבירו את כל מוקדי הניהול מבית-השיטה, הרגשתי שהפכנו להיות פקידים בכירים, והתרחקתי ממוקד

מקבלי ההחלטות המעצבים את פני המפעל. הדרך היחידה להתקדם, מבחינתי, הייתה לעבור לעבוד במרכז. מכיוון כששאל ראיתי את עצמי מתרחקת מהאזור, בחרתי להביא למיצוי את כל היכולות שלי במקום אחר וקרוב, בו אני יכולה להתפתח, להשפיע. אין לי ספק, כי ההתנסות ב"אסם" הייתה עבורי בית-ספר לחיים, ועל כך אני מודה!"

- אומרים שהפכת להיות מוקד עלייה לרגל למחפשי עבודה. מה את יכולה לספר על כך?
"גם כשעבדתי ב"זיתי בית-השיטה", השתדלתי לשלב במעריך העבודה חברי משק שחיפשו מקור פרנסה וגילו רצון להשקיע. חלקם, לשמחתי, עדיין עובדים במפעל. וגם במקום עבודתי החדש, בתפקידים נדרשים, כשזיהיתי

את וילמה קשה למצוא פנויה. כמו שנאמר 'אשת חיל', עוסקת ועסוקה, שסיימה 18 שנות שירות כמנהלת כספים במפעל הזייתיה. את המקום הזה היא תמיד תזכור לטובה. לשם הגיעה ביוזמתו של שלמה אגוזי ז"ל ב-1989. שם בנתה את הנהלת-החשבונות מהמסד ועד הטפחות, וניהלה אותה בכישרון רב.

בהמשך, תוך כדי תנופת עבודה במפעל וגידול הילדים, יצאה ללימודים כמנהלת חשבונות מדופלמת, כמנהלת כספים, כחשבת שכר, ולאחרונה - לפני כשלוש שנים - סיימה לימודי תואר למינהל עסקים ב"מכללת רופין". עם רכישת "אסם" את "זיתי-בית-השיטה" בשנת 2004, הועברו מחלקות השיווק, המכירות והכספים לניהול מרכזי ע"י "אסם". וילמה מצאה את עצמה בתפקיד ניהולי חדש: משאבי-אנוש של "בית השיטה - עסיס". הידע והניסיון הרב בניהול כספים, תרמו לתפקיד המאתגר שניצב בפניה, כשברקע מתבצע מעבר רגיש של חברי בית-השיטה מבעלי מניות לעובדים שכירים. במהלך כל שנות עבודתה היא זוכה להערכה רבה אצל עובדי המפעל מבית, ואצל הממונים עליה בחברת "אסם".

בתוך כל אלה מתרגשים עליה גם אירועים משפחתיים: אלון הבכור מתגייס לצה"ל, וגם בוני שסיימה י"ב, עוד רגע מתגייסת לשרות המדינה. אחרי 30 שנות חברות משותפת עם שמואל, ו-20 שנות גידול ילדים, במלאות לה יובל שנים, היא מחליטה שזה הזמן לסגור מעגלים

בקיבוץ. שנגדיר לעצמנו כמה שיותר מהר לאן פנינו, ומהי הדרך שבה אנו הולכים. אחד היעדים החשובים שעליו החלטנו בתחילת ההפרטה, ועדיין לא ביצענו, הוא הפרדת הקהילה מהעסקים. היום, נראה שאיחרנו את הרכבת... ולמרות זאת, אני מודה כי בית-השיטה, ביתי, יקרה לי מאד, אני אוהבת את האנשים החיים בה, שמחה על התרחבות הבית ע"י הצטרפות תושבים וילדיהם, ומאחלת לעצמנו שחיי התרבות יעצימו את רוח הקהילה, ושנדע שנים טובות ויפות בעתיד. חג שמח!"

שוחחה: חמדה שפר

חברי משק מחפשי-עבודה שהתאימו לתפקידים אלה, השתדלתי לסייע במסגרת כישוריהם. **נועם מרגלית** נמצא איתי בקשר מתמיד בנושא זה. בנוסף לכך, אני מוצאת את עצמי נותנת יעוץ והכוונה לחברים שפונים לראיונות עבודה גם במקומות אחרים. אני מנחה אותם כיצד לכתוב קורות חיים, איך לשווק את עצמם, מה עליהם לבקש מהמעסיק וכד'. אני מאמינה כי הדאגה לאדם, מקדמת אותו ואת המפעל אליו הוא משתייך. כמו כן, אני מסייעת בהתנדבות למערכת החינוך המשלים, בניהול ושמירה על התקציב. החינוך בבית-השיטה יקר לליבי, וחשוב לי לעזור ולתמוך בו, כדי לשמר אותו. זוהי ההבטחה לעתיד שלנו במקום."

- וכישלונות היו?

"כן. מטבע הדברים היו גם כישלונות, ולא-דווקא בתחום עבודתי במפעל. כשכיחתי בתפקיד ציבורי כחברת מועצת המנהלים הראשונה בתחילת ההפרטה, לא הצלחתי להשפיע על המהלך שבו האמנתי. ההפרטה עפ"י ראות עיני הייתה צריכה להיעשות אחרת, ולא להתחיל מקביעת דרגות שכר וחלוקת שכר. כשהבנתי, שאין ביכולתי להשפיע, התפטרתי מתפקידי, ועל-כך אני מצרה."

- איך את רואה את בית-השיטה היום?

"המציאות אליה הובלנו את עצמנו, ובה אנו חיים היום איננה נראית מבטיחה... להבנתי, היא משרתת סקטורים מסוימים, ומזניחה אחרים. לא פעם אני מוצאת את עצמי נחלצת לעזרת חברים במצוקה, בהתמודדות מול המערכת."

- ומה את מאחלת לבית השיטה במלאות לה 80 שנים?

"שנדע גללות יותר הבנה, יותר התחשבות, ובעיקר שקיפות לגבי כל מה שקורה

ביום ב', י"ד בתשרי, 13.10.08

בשעה 20.30 על הדשא המרכזי

"מעשיות בית-השיטה"

בית-השיטה - מימי המעיין עד

ימינו:

מופע רב-משתתפים בצליל,

מיוסד

...מפקיר ראשון..."

תנחומים
לציונה גל
ולמשפחה

מקום אהבה

כתבה : דורית צמרת

יכולתי לצפות לטובה ויפה ממנה, לפחות עבורי ועבור ילדי שגדלו כאן. מקום שבו זכיתי לרוב לעסוק בתחומים המעניינים אותי, כמעט בלא התחשבות בשכר וביוקרה החיצונית שלהם. בעולם העכשווי הסוגד לכוח ולממון ואינו מתפנה להתייחס לאיכות ולמהות, הזכות להיות שלם עם עבודתך, היא זכות-יתר שרבים מחבריי שמחוץ לקיבוץ אינם יכולים להרשות לעצמם.

התמזל מזלי להיות חלק ממקום, שבו אולי יותר מכול מקום אחר שעמד לבחירתי, יכולתי להביא לידי ביטוי את עמדותיי ויצירתי, להשמיע לפעמים את קולי, ולזכות להקשבה ולתגובה. ויכולתי כמעט תמיד להיות אני האמיתית בלי פוזות של יחצנות ותדמיתנות. ולחיות במקום שבו מצויים עדיין הרבה מאוד אנשים שאני אוהבת ומכבדת, ושמחה כל-כך שהם בוחרים להישאר כאן בביתנו, לאורך כל השנים האלה. והקשר הפיסי כמעט אל הנופים השדות, אל הצבע והטקסטורה של האדמה (שמבחינתי היא האדמה הנכונה והיחידה), אל השבילים המתפתלים בין גינות, עצים ודשאים, וכמובן אל הנוכחות המיתולוגית של הגלבוץ (שמבחינתי הוא ההר היחידי ואין בלתו).

אל כל אלה אני קשורה גם היום, אולי אפילו יותר מבעבר, בקשר לא רציונאלי אבל כל-כך חזק, שהופך כל בחירה במקום אחר לבלתי אפשרית עבורי.

עיוורת או לא עיוורת, עבורי בית-השיטה היא עדיין, וכנראה כבר תהיה תמיד, המקום האהוב והיפה ביותר בעולם. המקום שבו אני בוחרת, באמת ובפועל, לא מתוך נוסטלגיה וגעגועים, אלא בזכות מה שהוא גם היום, גם כאן וגם עכשיו.

קריאה חוזרת בספרה של עמיה, לאחר שלושים שנה, מעוררת בי תערובת מיוחדת, חזקה, של פליאה ושל הכרת תודה.

פליאה -

על חבורת האנשים הייחודיים האלה, שחושפים בספר טפח מעולמם, אנשים שחברו ויצרו במשותף, בתהליך ארוך והרואי של ניסויים וטעויות, את היצירה החד-פעמית הזאת שלתוכה נולדתי. פליאה על איגום האנרגיות היצירתיות של עשרות ומאות אנשים ברוכי כישרונות ודלי כשרון, על עוז הרוח ואורך הרוח. פליאה על השילוב, המתבהר בדיעבד, בין ראייה לטווח ארוך, לבין עיוורון לטווח ארוך. ועל האכפתיות והשאיפה לצדק, שלא תמיד הצליחו לקזז כאן את כיסי הכעסים, התסכול והאכזבות, אבל הם כמעט תמיד היו כאן, מנסים לחפש ולכונן את הטוב האפשרי.

והכרת תודה -

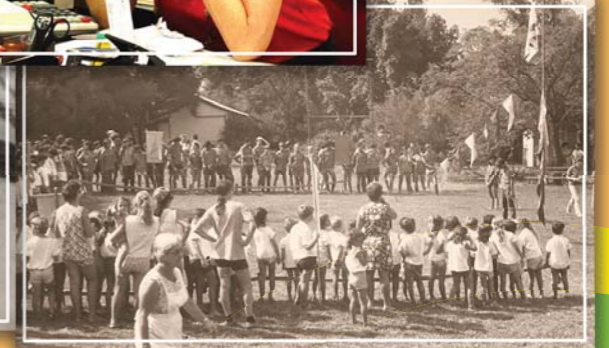
על הזכות לחיות את רוב חיי הבוגרים במקום האהוב הזה, ולהמשיך לבחור בו, כמעט כל יום מחדש, חרף הקשים ולמרות התמורות שחלו בו וממשיכות להתרחש.

ייתכן שפועל כאן מנגנון האהבה העיוורת, שמעדיף לשכוח קצת את המחירים הכבדים ששילם ומשלם כאן היחיד, למען ההישגים המשותפים. וכמו באהבה ובשירים, אני מעדיפה להתבונן בעיקר בצבעי הירוק והוורוד של הביוגרפיה שלי, שמחוברת כל-כך אל המקום הזה. ולומר לעצמי שחרף הקשיים והאכזבות נוצרה כאן עבורנו (וגם קצת בעזרתנו), סביבת חיים שממרום שנותיי, לא

2008 - 1928

הוצד! בוג-השיטה בן 80

"שיטים"

ערב סוכות, חג השמונים

י"ד בתשרי, תשס"ט, 13.10.08

גיליון מספר 2770

עריכה ועיצוב פנים: אפרת שלם. עיצוב כריכה: שולי ברוך
הגהה: נטע גלבוץ, דינה אסף. הדפסה: דפוס "להב", טבריה

efratbat@bethashita.org.il

